

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 U 019513 24 Uvp
Sarajevo, 07.08.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Mahić Samardžić Amele, kao predsjednika vijeća, Danilović Edine i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Bakus“ d.o.o. Neum, zastupanog po zakonskom zastupniku direktoru K. C., kojeg zastupa punomoćnik Pudar Dragan, advokat iz Mostara, protiv akta broj: 03-15-1121/19 M.P. od 08.04.2021. godine, tuženog Federalno ministarstvo finansija Sarajevo, u upravnoj stvari inspekcijuskog nadzora, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 019513 21 U od 28.03.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 07.08.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 1.200,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 019513 21 U od 28.03.2024. godine, odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude kojim je kao neosnovana odbijena njegova žalba izjavljena protiv rješenja Porezne uprave Kantonalnog ureda Mostar, Odsjeka za inspekcijски nadzor, broj:13-7-02-15-20-336-2/19 od 30.08.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem su utvrđene tužitelju kao poreskom obvezniku dodatne porezne obaveze, u ponovnom postupku po Radnom nalogu broj: 13-7-02-15-20-366/19 od 02.07.2019. godine, kako slijedi: Novčane kazne u iznosu od 104.533,00 KM, uplaćeno 104.533,00 KM, Ostalo za uplatu 0,00 KM, Vrsta prihoda: 723133.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povrede federalnog zakona i federalnih propisa i povrede pravila federalnog zakona o postupku. U zahtjevu osporava nadležnost Porezne uprave, te smatra da je za postupanje bilo nadležno Federalno ministarstvo finansija, radi čega je kontrola koju je izvršila Porezna uprava FBiH nezakonita; da Porezna uprava nije mogla postupati u izvršenju naplate iznosa od 104.533,00 KM u situaciji kada je donesena presuda Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 014768 17 U od 06.04.2019. godine kojom su poništeni osporeni i prvostepeni akt i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak, radi čega je tužitelj bio prisiljen platiti navedeni iznos, iako isti ne duguje i ostvario ga je na zakonit način, odnosno naplatom kazni na ime prekršaja; da je naplata tih kazni vršena u skladu sa Odlukom o reguliranju parkinga na području Neuma, pozivajući se pri tome na odredbu člana 8. Odluke iz 2007.godine, član IV Odluke iz 2008.godine, član 3., član 14. i član 15. Odluke iz 2010.godine, član 3., član 14. i član 15. Odluke iz 2013.godine i član 3., član 14. i član 15. Odluke iz 2014.godine, te smatra da je tek Odlukom iz 2014.godine regulisana

raspodjela od naplaćenih novčanih kazni, pa kako je kontrola vršena za period od 01.01.2011. godine do 12.04.2014.godine jasno slijedi da tužitelj nije bio dužan da novčani iznos od naplate parkinga uplaćuje na račun općine iz razloga jer isto nije bilo određeno, a ono što nije propisano kao zabranjeno je dozvoljeno; da je Općina Neum na tužitelja prenijela javne ovlasti u vezi parkinga u Općini Neum, o čemu je sačinjen Ugovor po kojem tužitelj uplaćuje na račun Općine Neum iznos od 65.000,00 KM godišnju na ime naknade za koncesiju, i ta naknada se koristi u smislu člana 15. Odluke u korist Općine Neum, a član 14. Odluke je sasvim jasan kada kazuje da koncesionar u svrhu zaštite svog potraživanja može koristiti lisice ili pauka, iz čega jasno slijedi kome pripada prihod od naplate parkinga i prekršajnih kazni; da Porezna uprava nije nadležna da preispituje odluke MUP-a HNK/Ž, Ministarstva pravde FBiH i Agencije za identifikaciju BiH; da su organi uprave utvrdili da je tužitelj sve uradio i uplatio u skladu sa zakonom i u zapisniku od 12.03.2014. godine to konstatovali, da bi naknadno zapisnikom od 30.08.2014.godine utvrdili da je tužitelj dužan platiti iznos od 104.533,00 KM a da nije izvršeno preispitivanje uplaćenih poreza po tom osnovu, odnosno umanjenje uplaćenog poreza za taj iznos, čime je tužitelj oštećen dvostruko; da u skladu sa Zakonom o pripadnosti javnih prihoda, član 2. su naplate parkiranja prenesene na tužitelja, i to predstavlja neoporezivi prihod, koji obuhvata i kazne, odnosno prihode istog po prekršajnim nalogima, a sve kako je propisano po navedenom Zakonu, kao i drugi navodi pa je predložio da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba tužitelja uvaži, osporeno i prvostepeno rješenje ponište, a upravna stvar riješi na način da se utvrdi da je nezakonita odluka da tužitelj izvrši uplatu novčanog iznosa od 104.533,00 KM, te se nalaže da mu se ista vrati sa zakonskom zateznom kamatom od 30.04.2019.godine kao dana uplate pa do konačnog povrata, te da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 1.200,00 KM uvećano za pripadajući PDV, sve za zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude do isplate.

Tuženi organ je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložio da sud isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je kod tužitelja kao poreznog obveznika, dana 13.02.2014.godine vršen inspekcijski nadzor-potpuna kontrola obračunavanja i plaćanja poreznih obaveza iz okvira nadležnosti Porezne uprave FBiH, o čemu je sačinjen zapisnik broj: 13-7-02-15-574-1/14 od 12.03.2014.godine i dopuna zapisnika broj: 13-7-02-15-574-3/14 od 30.06.2014.godine, na koji je tužitelj izjavio prigovor dana 14.07.2014.godine. Po tom prigovoru je od strane Porezne uprave Kantonalnog ureda Mostar, Odsjeka za inspekcijski nadzor doneseno rješenje broj: 13-7-02-15-574-4/14 od 31.07.2014. godine kojim je tužitelju kao poreznom obvezniku utvrđena dodatna porezna obaveza i to: vrsta obaveze novčane kazne za prekršaje koji su registrovani u registru novčanih kazni i troškovi prekršajnog postupka (za kazne izrečene po općinskim odlukama) u iznosu 104.533,00 KM i kamate na taj iznos obaveze u iznosu 17.268,10 KM, odnosno ukupno 121.801,10 KM koje je naloženo platiti u roku od 8 dana od dana prijema rješenja kao vrsta prihoda 723133 šifra općine ... na depozitni račun Protiv toga rješenja tužitelj je izjavio žalbu dana 19.08.2014.godine koju je tuženi organ odbio kao neosnovanu svojim rješenjem broj: 03-15-1303/14-M.P. od 29.09.2017.godine. Tužitelj je protiv tog rješenja podnio tužbu kod prvostepenog suda koji je svojom presudom broj: 07 0 U 014768 17 U od 06.04.2019. godine poništio osporeno i prvostepeno rješenje i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni

postupak. U ponovnom postupku prvostepeni organ je donio prvostepeno rješenje broj: 13-7-02-15-20-336-2/19 od 30.08.2019. godine, jer je u provedenoj kontroli utvrđeno da je tužitelj u razdoblju od 01.01.2011.godine do 12.02.2014. godine vršio izdavanje prekršajnih naloga pravnim i fizičkim licima koja nisu uredno plaćala parking u skladu sa Odlukom o regulisanju parkinga na području Grad Neuma, te da je uz prekršajne naloge dostavljao uplatnicu na kojoj je kao uplatni račun navodio broj svog žiro računa ... otvoren kod Unicredit bank Mostar, pa je tako i naplaćivao iznose po prekršajnim naložima na svoj žiro račun i uplate po tim prekršajnim naložima iskazivao u svojim poslovnim knjigama kao vlastiti prihod, a kako je tužitelj po ranijem rješenju od 31.07.2014. godine i po zaključenom sporazumu izmirio obaveze plaćanjem iznosa od 104.533,00 KM, to mu je usvojen zahtjev i izvršen otpis kamata na taj iznos, pa novim rješenjem tužitelju nije niti utvrđena obaveza plaćanja tog, već plaćenog, iznosa od 104.533,00 KM, jednako kao niti obaveza plaćanja zateznih kamata. Protiv toga rješenja tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženi odbio osporenim rješenjem broj: 03-15-1121/19 M.P. od 08.04.2021. godine, uz obrazloženje da je prvostepeni organ u ponovnom postupku pravilno utvrdio odlučne činjenice o vremenu i načinu izdavanja prekršajnih naloga i naplati kazni po istima u korist tužitelja, na način koji je protivan Zakonu o pripadnosti javnih prihoda i Pravilniku o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji FBiH, pa je odluka prvostepenog organa pravilan i zakonita. Tužitelj je protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor, pa je prvostepeni sud donio pobijanu presudu kojom se tužba tužitelja odbija, a u obrazloženju presude navedeno je da su organi uprave pravilno i zakonito postupili kada su utvrdili da je tužitelj neovlašteno vršio naplatu novčanih iznosa kazni na ime prekršajnih naloga na svoj žiro račun, u ukupnom iznosu od 104.533,00 KM, jer ti iznosi predstavljaju javni prihod u skladu sa Zakonom o pripadnosti javnih prihoda i Pravilnikom o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji F BiH, te da je stoga pozivanje tužitelja na Odluku o regulisanju parkinga na području Grada Neuma neosnovano.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega se zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuje neosnovanim.

Odredbom člana 64. stav 9. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije BiH", broj: 33/2002, 28/2004, 57/2009, 40/2010, 29/2011 - odluka US, 27/2012, 7/2013, 71/2014, 91/2015 i 44/2022) propisano je da ako su zapisnikom utvrđene nezakonitosti i/ili nepravilnosti u pogledu obračuna, evidentiranja i plaćanja javnih prihoda, inspektori i drugi ovlašteni radnici Porezne uprave će rješenjem naložiti uplatu dodatno utvrđene porezne obaveze i dati upute o otklanjanju nedostataka i nepravilnosti u budućnosti.

Odredbom člana 13. Zakon o pripadnosti javnih prihoda u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH”, broj: 22/06, 43/08, 22/09, 35/14, 94/15 i 17/22) propisano je da pored udjela u raspodjeli prihoda iz člana 6. ovog Zakona, jedinicama lokalne samouprave pripadaju i drugi javni prihodi pa između ostalog i 100% prihoda „d) novčane i druge kazne u skladu sa propisima jedinica lokalne samouprave“.

Pravilnikom o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije BiH, broj: 35/13, 53/13, 63/13, 93/2013, 103/13, 11/14, 19/14, 46/14, 60/14, 65/14, 105/14, 20/15, 44/15, 53/15, 73/15 i 96/15) je pod tačkom V-20.3. propisano da se Novčane kazne po općinskim propisima i to konkretno pod rednim brojem 3. Novčane kazne za prekršaje koje su registrovane u registru novčanih kazni i troškovi prekršajnog postupka-Vrsta prihoda ..., uplaćuju na račune javnih

prihoda općinskog budžeta otvoren u poslovnoj banci, koji su sastavni su dio ovog Pravilnika. Tačkom IX- 25.1. podtačka III Pravilnika o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine pobrojani su računi jedinica lokalne samouprave na koje se uplaćuju javni prihodi shodno odredbi tačke V-20.3 Pravilnika pa je tako pod rednim brojem 58 za Neum naznačen račun kod Unicredit bank broj ...

Odredbom člana 15. Odluke o reguliranju parkinga na području Grada Neum, broj: 01-02-821/10 od 11.06.2010. godine, Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o reguliranju parkinga na području Grada Neum, broj: 01-02-934/12 od 01.06.2012. godine i Odluke o reguliranju parkinga na području Grada Neum (Prečišćeni tekst), a koje su bile na snazi u vrijeme kontrolisanog perioda, je propisano da sredstva ostvarena od koncesije na parkinge iz ove Odluke su prihod Općine Neum, a koristit će se za uređenje i održavanje prometnih površina u gradu.

Kako je u postupku inspekcijuskog nadzora nesporno utvrđeno da je tužitelj u periodu od 01.01.2011. godine do 12.02.2014. godine na uplatnicama koje je prilagao uz prekršajne naloge navodio sebe kao primaoca novčane kazne i svoj žiro račun kao račun na koji je novčanu kaznu potrebnu uplatiti, pa je na taj način primio uplate od korisnika parkinga na ime novčanih kazni u ukupnom iznosu 104.533,00 KM i iste prikazao kao svoj prihod, to je po ocjeni ovoga suda pravilna i zakonita pobijana presuda kojom je odbijena tužba tužitelja protiv osporenog rješenja, jer tužitelj u smislu naprijed citiranih odredbi Zakona o pripadnosti javnih prihoda u Federaciji BiH i Pravilnika o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji Federacije BiH, nije mogao da novčane kazne uplaćene na ime prekršajnih naloga naplatiti na svoj žiro-račun i iste prikazati kao prihod, jer iste predstavljaju javni prihod koji pripada općinskom budžetu, a što je vidljivo i iz samih uplatnica na kojima je navedeno da se radi o vrsti prihoda: 723133, kako je konstatovano u Dopuni Zapisnika o inspekcijuskom nadzoru broj: 13-7-02-15-574-3/14 od 30.06.2014.godine, a koju činjenicu tužitelj takođe ne osporava.

Imajući u vidu navedeno, neosnovanim se ocjenjuju navodi iz zahtjeva da na osnovu Odluke o reguliranju parkinga na području Grada Neum tužitelj ima pravo da naplaćuje novčane kazne, jer niti jednom Odlukom nije to decidno navedeno. Naime, kako je pripadnost prihoda od naplate novčanih kazni po prekršajnim nalogima regulisana naprijed citiranim odredbama Zakona o pripadnosti javnih prihoda i Pravilnikom o načinu uplate javnih prihoda budžeta i vanbudžetskih fondova na teritoriji Federacije BiH, na način da iste predstavljaju prihod općine, to je netačan navod tužitelja da pripadnost istih nije regulisana, pa da stoga proizilazi da nije zabranjeno da uplata tih prihoda ide na račun tužitelja. Iz istog razloga neosnovani su i navodi kojima se tužitelj poziva na odredbe Odluke koje govore o načinima na koji će tužitelj zaštititi svoja potraživanja, jer se isti ne odnose na naplatu novčanih kazni, kako tužitelj pogrešno tumači, nego na potraživanja tužitelja koja ostvaruje naplatom parkinga. Takođe su neosnovani navodi tužitelja o nenadležnosti Porezne uprave, a imajući u vidu naprijed citiranu odredbu člana 64. stav 9. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, a sam navod tužitelja da je za nadzor nadležno Federalno ministarstvo finansija je paušalan, u smislu da tužitelj ne navodi kojom odredbom i koja organizaciona jedinica Federalnog ministarstva finansija je određena da vrši inspekcijuski nadzor kod tužitelja. Sud je ocijenio neosnovanim i navod da Porezna uprava nije nadležna da preispituje odluke MUP-a HNK/Ž, Ministarstva pravde FBiH i Agencije za identifikaciju BiH, jer u konkretnom slučaju Porezna uprava nije ni preispitivala odluke MUP-a HNK/Ž, Ministarstva pravde FBiH i Agencije za identifikaciju BiH, nego je vršila inspekcijuski nadzor nad dokumentacijom tužitelja, te između ostalog utvrdila činjenično stanje u pogledu naplate novčanih kazni. Navod da Porezna uprava nije mogla postupati u izvršenju naplate iznosa od 104.533,00 KM u situaciji kada je donesena presuda Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 014768 17 U

od 06.04.2019.godine kojom su poništeni osporeni i prvostepeni akt i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak se ne odnosi na ovaj predmet, nego predmet izvršenja koji je ranije vođen, pa taj navod ovaj sud nije ni mogao razmatrati povodom podnesenog zahtjeva. Takođe, pozivanje tužitelja na odredbu člana 8. Odluke iz 2007.godine i člana IV Odluke iz 2008.godine nije relevantno, obzirom da se upravni spor vodi za period nakon što su te Odluke stavljene van snage. Ovaj sud je ocijenio neosnovanim i navod tužitelja da su mu u skladu sa odredbom člana 2. Zakona o pripadnosti javnih prihoda u Federacije BiH prenesene naplate parkiranja i da to predstavlja neoporezivi prihod, koji obuhvata i kazne, odnosno prihode istog po prekršajnim nalogima, iz razloga što je Ugovorom o koncesiji na javna gradska parkirališta u Gradu Neumu, broj: 02-02-840/07-1 od 02.07.2007.godine, zaključenim između tužitelja kao koncesionara i Općine Neum, kao koncesora, članom 2. propisano da se koncesija dodjeljuje radi obavljanja gospodarske djelatnosti parkiranja na javnim gradskim parkiralištima, naplate parkirališne naknade i održavanja javnih gradskih parkirališta koja su predmet ove koncesije..., članom 4. Ugovora je propisano da će koncesionar koncesijsku djelatnost obavljati namjenski s predmetom koncesije, sukladno pozitivnim zakonskim propisima, propisima kojima se uređuje korištenje dobara od općeg interesa, uz poštivanje uvjeta prometnih propisa, uvjeta zaštite okoliša, obavezu plaćanja koncesijske naknade, obavezu suradnje sa organima i tijelima općine Neum, te uz obavezu da nakon isteka koncesijskog perioda vrati u prvobitno stanje prije početka dodjele koncesije i izvrši prijenos imovine i sredstava koja su mu stavljena na raspolaganje, na općinu Neum (stav 1.), s tim da je koncesionar dužan naplaćivati pružene usluge koje su predmet koncesije iz ovog ugovora, prema cijenama i na način utvrđenom za vrijeme trajanja koncesije, važećoj Odluci o reguliranju parkiranja na području Grada Neuma (stav 2.), iz čega proizilazi da se i u navedenom Ugovoru kao predmet koncesije spominje samo naplata parkinga, a ne i naplata novčanih kazni po prekršajnim nalogima. Neosnovano tužitelj tvrdi i da je oštećen „dvostruko“ sačinjavanjem dopune zapisnika od 30.06.2014. godine i donošenjem prvostepenog rješenja, jer je u istom samo konstatovana obaveza tužitelja da vrati iznos od 104.533,00 KM, da bi takođe bilo konstatovano da je taj iznos tužitelj i vratio izvršenom uplatom, te da stoga dug tužitelja iznosi 0,00 KM, tako da osporenim rješenjem tužitelju nije nametnuta obaveza plaćanja istog duga drugi put.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova upravnog spora na osnovu odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednica vijeća
Mahić Samardžić Amela, s.r.